

РЕШЕНИЕ

№ 333

гр. Ямбол, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

при участието на секретаря Ц. Х. Г.
като разглежда докладваното от Красимира В. Тагарева Гражданско дело № 20232300100265 по описа за 2023 година

Производството пред ЯОС е образувано по исковата молба на ищеца Щ. И. Щ. от гр.*****, с която против ответника ЗК“Кардиф-Животозастраховане-Клон България“КЧТ гр.София е предявен главен иск с правно основание чл.59 ЗЗД за заплащане на сумата 44 000лв., с която ответникът неоснователно се е обогатил за сметка на ищеца и евентуален иск по чл.49 ЗЗД за заплащане на същата сума от 44 00лв., представляваща обезщетение за причинени на ищеца имуществени вреди.

Ищецът излага в исковата молба, че по силата на договор за банков ипотечен кредит от 19.05.2012г., сключен между „Уникредит Булбанк“АД и наследодателката му М. Г. В., б.ж. на гр.*****, на наследодателката са били отпуснати средства в размер на 90 000лв. за закупуване на недвижим имот. При сключването на договора за кредит кредитополучателят М. В. сключила и договор за застраховка „Кредитна протекция“ (Пакет А) със застрахователя ЗК„Кардиф- Животозастраховане клон България" КЧТ, в случай на настъпване на застрахователни събития - „над 70 % трайно намалена или загубена работоспособност, или смърт“, каквито събития настъпили по време на изплащането на кредита, като трайно намалена работоспособност 72% от 09.09.2012г. до 09.09.2015г. била призната на кредитополучателя с ЕР на ТЕЛК, а преждевременно настъпила и смъртта на М. В.-на *****г. При тези данни, според ищеца банката следвало да се обърне към застрахователя за погасяване на остатъка от кредита, а застрахователят да плати остатъка по кредита съгласно договора за застраховка „Кредитна протекция“. Ищецът като син и наследник на М. В., след смъртта ѝ отправил уведомление от 08.07.2016г. до застрахователя за настъпване на застрахователното събитие, поискал от застрахователя да плати остатъка от дълга на банката – кредитор, но застрахователят отказал с мотив, че не били заплатени повече от една месечна застрахователна премия в уговорените срокове преди настъпване на застрахователното събитие - смъртта на кредитополучателя.

Ищецът излага, че след смъртта на кредитополучателя М. В., банката-кредитор „Уникредит Булбанк“ АД обявила кредита за предсрочно изискуем и се снабдила със заповед за изпълнение и изпълнителен лист от 31.03.2016г. по ч.гр.д. № 728/2016 г. по описа на ЯРС срещу задължените лица, който изпълнителен лист бил образуван в изп.дело №20168780400665 по описа на ЧСИ № 878 в КЧСИ И. Х.. Поради направени в срока по

чл.414 ГПК възражения от длъжниците, банката предявила установителен иск за съществуване на цялото вземане по заповедта за изпълнение, по който иск било образуваното т.д.№44/2016г. по описа на ЯОС. Ответниците по това дело предявили против застрахователя - настоящия ответник частичен обратен иск по чл. 134, ал.1 ЗЗД за част от общата сума в размер на 140 000,51лв. - застрахователно обезщетение по застраховката „Кредитна протекция“ (Пакет А), сключена между застрахователя и кредитополучателя М. В.. Съдът отхвърлил обратния иск с постановеното по делото решение от 22.05.2017г. по т.д.44/2016 на ЯОС, като междувременно по образуваното и висящо изп.дело №665/2016г. ипотекираният за обезпечение на кредита недвижим имот на ищеца, останал в наследството на наследодателката му, бил продаден през 2018г. за удовлетворяване вземането на банката за сумата от 44 000лв.

Същевременно, по паралелно образуваното т.д.№61/2016г. по описа на ЯОС ищецът Щ. Щ., като син и наследник на кредитополучателя М. В., предявил иск по реда на чл.134 ЗЗД, вр. с чл.199а, ал.2 КЗ (отм.) срещу ответника ЗД "Кардиф - Животозастраховане, Клон България", КЧТ България за остатъка от задължението по договора за кредит към „УниКредит Булбанк“ АД. Поради отказа на застрахователя да плати на банката, ипотекираният за обезпечение на кредита недвижим имот, наследен от Щ. Щ., бил продаден на публична продажба по време на висящността на процеса за сумата от 44 000лв., която сума също била част от дължимия от застрахователя остатък по кредита. С плащането на сумата по принудителен път чрез продажбата от съдебен изпълнител на собственото на ищеца жилище, ищецът Щ. Щ. сочи, че се легитимира като кредитор на банката. След продажбата на имота му за удовлетворяване на кредитора, възможността да води в тази част иска по 134 ЗЗД била осуетена и той оттеглил иска си частично в размера на сумата 44 000лв., която сума останала извън дължимия от застрахователя остатък и в предмета на образуваното по негов почин дело останала само претенцията му в размер на 48 261,28лв., ведно със законната лихва от 25.03.2016г. и сумата 47 739,23лв. - лихва за периода 07.04.2013-25.03.2016г. С влязлото в сила Решение №25/09.04.2020г. на БАС искът на ищеца бил уважен и застрахователят ЗД "Кардиф - Животозастраховане, Клон България", КЧТ България бил осъден да плати на „УниКредит Булбанк“ АД сумата 48 261,28лв., ведно със законната лихва от 25.03.2016г., както и сумата 47 739,23лв. - лихва за периода 07.04.2013-25.03.2016г. по застрахователния договор „кредитна протекция“ от 19.05.2012г., сключен в полза на кредитора „УниКредит Булбанк“. С решението съдът приел, че ищецът има качеството на кредитор на банката и на застраховано лице, поради което искът е допустим и основателен. Съдът приел също, че месечните застрахователни премии са платени с месечната погасителна вноска, изчислявана като процент от сумата към датата на падежа на месечната погасителна вноска, съгласно погасителния план и е налице задължението на застрахователя да изплати на „УниКредит Булбанк“ АД цялата остатъчна стойност на кредита, включително лихвата, натрупана в периода, следващ периода от последната платена вноска по кредита.

С оглед изложените факти и плащането по принудителен път на сумата от 44 000лв. чрез продажбата на имота му в полза на банката, ищецът счита, че се легитимира като кредитор на банката - ползващо се лице по застрахователния договор, за недължимо платените суми при настъпване на предвиденото застрахователно събитие, тъй като е налице признато имуществено право на банката срещу застрахователното дружество и банката е бездействала да упражни това право срещу застрахователя. Налице били и действия и бездействия на застрахователя, изразени в отказ за плащане и неплащане на дължимия се от него остатък по кредита. Междувременно банката прехвърлила остатъка от вземането си с договор за цесия в полза на „АСВ“ ЕАД, а на 18.02.2022г. по изп.д. №665/2016 по описа на ЧСИ 878 И. Х. застрахователят „Кардиф - Животозастраховане, Клон България", КЧТ извършил доброволно плащане в размер на сумата общо 124 813,54лв., с което дългът по договора за кредит изцяло бил платен, но в сумата по това плащане не били включени 44 000лв., събрани от публичната продажба на ипотекирания недвижим имот, собствен на ищеца Щ. Щ..

Ищецът счита, че със събраната по изпълнителното дело от публичната продажба на имота му сума в размер 44 000лв.,той е извършил недължимо плащане и е обеднял, а

ответникът се е обогатил за негова сметка, като поради отказ от плащане и неплащане към банката застрахователят е спестил за себе си тази сума, макар да е бил задължен по договора „Кредитна протекция“ още към 2014г. при настъпилото застрахователно събитие - преждевременната смърт на кредитополучателя М. В.; че застрахователят е допуснал да бъде продаден на публична продажба собствения на ищеца имот, а в последствие е била осуетена и възможността на ищеца да води за сумата за имота иска по 134 ЗЗД и сумата е била спестена от застрахователя при извършване на доброволното плащане към 18.02.2022г. С това ищецът счита, че е обеднял, а ответникът се е обогатил за негова сметка или евентуално му е нанесъл вреди, като е пренебрегнал своето задължение по договора, отказал е плащане към банката и си е спестил сумата от 44 000лв., която и в момента е налична в патримониума му, а с публичната продажба на имота на ищеца и принудително събраната сума от 44 000лв. на ищеца са му нанесени вреди.

Поради това ищецът моли съдът да осъди ответника да му заплати сумата 44 000лв., с която застрахователната компания се е обогатила за негова сметка, ведно със законната лихва върху сумата, а при условията на евентуалност – съдът да осъди ответника да заплати на ищеца сумата 44 000лв., представляваща обезщетение за причинени му от застрахователната компания имуществени вреди.

С депозирания отговор на исковата молба ответникът е оспорил изцяло предявените искове – главен и евентуален. На първо място застрахователят е направил възражение за погасяване на исковете с тригодишната давност по чл.197, ал.1 КЗ (отм.), срокът на която сочи, че се брои от настъпване на застрахователното събитие – датата 09.09.2012г., на която е постановено решението на ТЕЛК за признаване намалената работоспособност на наследодателката, или от датата 08.12.2014г., на която е настъпила смъртта на застрахованото лице, или 10.09.2018г. - датата на възлагателното постановление за продажбата на публична продажба недвижим имот на ищеца, като ответникът сочи, че давността не е била прекъсвана, тъй като ищецът е оттеглил в предходния процес иска си за сумата 44 000лв, като е изтекла и погасителната давност по чл.378, ал.2 от действащия КЗ. Застрахователят е оспорил иска за неоснователно обогатяване по чл.59 от ЗЗД и поради липса на законовите предпоставки за основателност на този иск, тъй като твърденията в исковата молба за плащане на задължението от 44 000 лв. не изключват правото на ищеца на иск в хипотезата на чл.242 КЗ, какъвто иск не е предявен своевременно и доколкото задължителната съдебна практика на ВКС установява, че институтът на неоснователното обогатяване не намира приложение в случаите, когато между страните съществува облигационна връзка, както и възможност да реализират правата си по друг ред. Евентуалният иск за присъждане на исковата сума като обезщетение от деликт е оспорен от ответника с довода, че не е налице правна възможност за ищеца да предяви иск за деликт, тъй като от изложените в исковата молба факти и обстоятелства се извежда извод за претендиране на вреди, поради неизпълнение от ответното дружество на договорно задължение по процесния застрахователен договор, а не вреди от други факти. За отговорността му по чл. 49 ЗЗД ответникът е възразил, че също не може да бъде ангажирана, тъй като не са налице елементите от фактическия състав на нормата - извършени действия, които са в изпълнение на работа или по повод на нея от лице, на което тя е възложена или осъществени бездействия от това лице за изпълнение на работата, причинени на трети физически или юридически лица вреди и причинна връзка между двете.

В о.с.з. ищецът не се явява и не се представлява, а пълномощникът му адв.Д. в писмена молба излага доводи за основателност на исковете, с искане за уважаването им и за присъждане на направените от ищеца разноски по делото. Пълномощникът адв.Д. представя и писмена защита по делото, в която излага, че предявеният иск е такъв по чл.242 КЗ – отм., който иск е специфичен израз на регресна отговорност в следствие на неоснователно обогатяване и законодателят е предвидил ред за възстановяване на разместените имуществени отношения с правилото на чл.242 КЗ, във вр. с чл.59 ЗЗД, при което съдът следва да възобнови съдебното дирене и да даде правилна правна квалификация на спорното право. Същевременно адв.Д. поддържа в писмената защита, че към предявения в настоящото производство иск, който е иск за неоснователно обогатяване, е относимо ППВС №1/28.05.1979г., съгласно което вземанията от фактическите състави на неоснователно

обогатяване се погасяват с изтичането на петгодишна давност по чл.110 ЗЗД, с което обосновава неоснователност на възражението на ответника за погасяването на иска поради изтекла давност.

Ответникът, чрез адв.К., в .о.с.з. пледира за отхвърляне на исковете и също настоява за присъждане на сторените по делото разноски. Пълномощникът на ответника също представя писмена защита с подробно изложени съображения.

Третото лице-помагач, конституирано на страната на ответника „Уникредит Булбанк“ АД не изпраща представител в с.з. и не взема становище по допустимостта и основателността на предявените искове.

След преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, ЯОС приема за установено следното от фактическа страна:

Наведените от ищеца факти в исковата молба са безспорни между страните и същите факти са установени с представените по делото писмени доказателства и приетите като доказателства: т.д.№61/2016г. по описа на ЯОС и изп.д№ 665/2016г. на ЧСИ И. Х. с рег. №*** в КЧСИ.

Установено е, че на 19.05.2012г. между „Уникредит Булбанк“ АД и наследодателката на ищеца М. Г. В. е сключен Договор за банков ипотечен кредит №***** за сумата 90 000 лв., която сума е била усвоена. Съгласно чл.8 от договора за кредит, като обезпечения за вземането на банката-кредитор е била вписана ипотека върху недвижимия имот, закупен със средствата по кредита, а като солидарни длъжници договорът е сключен с Д. И. П., М. Г. М. и Г. А. И. В чл.9 към договора за кредит, като допълнително условие на договора за кредит е предвидено сключването на застраховка „Кредитна протекция“ (Пакет "А") на застрахователите „Кардиф - Животозастраховане, Клон България“ и „Кардиф - Общо застраховане - Клон България“, и с изричното съгласие на кредитополучателя М.В. и поето с нея задължение за заплащане на предвидените като част от анюитетните вноски застрахователни премии, кредитополучателката е присъединена като застраховано лице по предвидения в чл.7 от ОУ ред към Групов застрахователен договор по застраховката „Кредитна протекция“ №02/2007г., върху предвидени застрахователни рискове в т.2.15 до т.2.19 - нематериални блага на застрахованата: смърт в резултат на злополука или заболяване; трайно намалена или загубена работоспособност в резултат на злополука или заболяване над 70 % и временна неработоспособност в резултат на злополука или заболяване над 90 дни, съгласно общите условия на застрахователя. Застраховката е сключена в полза на „Уникредит Булбанк“ АД, за което е издаден сертификат № 423/0199/14688595/ 19.05.2012г. със застрахован М. В., с ползващо се лице – „Уникредит Булбанк“ АД или застрахования, респ. неговите законни наследници, ако е направено пълно предсрочно погасяване на кредита при платена периодична застрахователна премия, освен в случаите на вътрешно рефинансиране.

С експертни решения на ТЕЛК - №*****г. на МБАЛ „Св. Пантелеймон“ АД и № *****г. на МБАЛ „Св. Пантелеймон“ АД, в резултат на заболяване на кредитополучателката на същата е била призната трайно намалена работоспособност -72 %, считано от датата на експертизата - 19.09.2012г., продължена до 01.09.2015г., с противоположани условия на труд: „Труд с психо - физическо напрежение, нощен труд и лоши атмосферни условия“. Преди изтичане срока на инвалидизиране М.В. е починала - на 08.12.2014г., като нейн единствен наследник по закон и след вписан отказ от наследство, е ищецът Щ.Щ.. В това си качество и съгласно произтичащото от ОУ - чл.11, т.2.1 задължение като застрахован, Щ.Щ. е отправил уведомление за настъпило застрахователно събитие вх. №11131/08.07.2016г. до „Кардиф - Животозастраховане, Клон България“ КЧТ за настъпилите застрахователни събития и е поискал застрахователят да плати в полза на банката-кредитор остатъчната стойност от баланса на договора за банков ипотечен кредит към датата на смъртта на застрахованата, вкл. лихвата по кредита съобразно чл. 13, т. 3.1 от ОУ. Застрахователят е отказал плащане, с възражения срещу твърдението за настъпило застрахователно събитие - трайно намалена работоспособност над 70 % и за прекратяване на договора в хипотезата на чл. 9, т. 3.7 от ОУ - поради неплащане на повече от една месечна застрахователна премия в уговорените срокове преди настъпване на застрахователното събитие - смърт на кредитополучателя, за което въззивникът е бил уведомен с писмо изх.

№3688/21.07.2016 г.

Междувременно, банката е обявила кредита за предсрочно изискуем и се е снабдила със заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист от 31.03.2016г. по ч.гр.д. № 728/2016г. на ЯРС за непогасената главница, заедно с лихвите срещу солидарните длъжници Д. И. П., М. Г. М. и Г. А. И. Изпълнителният лист е бил образуван в изп.д. №20168780400665 по описа на ЧСИ И. Х. с рег. № **** в КЧСИ, по което изпълнението е било насочено върху ипотекирания в полза на банката имот, придобит от Щ.Щ. като наследник на М.В. и върху вземания на длъжниците. От приложеното изп.д. №20168780400665 по описа на ЧСИ И. Х. с рег. № **** в КЧСИ е установено, че имотът - собственост на Щ.Щ., при извършената публична продажба за удовлетворяване вземанията на банката, е бил възложен на трето лице - купувач за сумата от 44 000 лв. С удостоверение от 09.11.2021г. ЧСИ И. Х. е удостоверил фактите, които са установен и от изпълнителното дело, че по същото дело, освен сумата в размер на 44 000лв. от продажбата на имота на Щ.Щ. в гр.***** на ул.*****№***, която сума е била разпределена с влязло в сила разпределение от 23.10.2018г., е събрана от запори на вземания на длъжниците и сумата 27 611,36лв., или общо събраната сума по изпълнителното дело е 71 611,36лв.

С влязлото в сила Решение №25 от 09.04.2020г. на Апелативен съд гр.Бургас, постановено по възз.т.д.№16/2020г. е уважен предявеният от Щ.Щ. иск с правно основание чл.134 ЗЗД и застрахователят ЗД“Кардиф – Животозастраховане, клон България“КЧТ е осъден да заплати на конституирания на страната на Щ.Щ. съищец „Уникредит Булбанк“АД - сумата 48 261,28лв. – главница, представляваща остатъчна стойност по кредита, сумата 47 739,23лв. – лихва по кредита за периода 07.04.2013г.- 24.03.2016г., ведно със законната лихва върху главницата от 48 261,28лв., считано от 25.03.2016г., които суми са дължими по застраховката – сертификат № 423/0199/ 14688595/ 19.05.2012г. „Кредитна протекция“ (пакет А), сключена в полза на кредитора „Уникредит Булбанк“АД, за изплащане на неизплатената част от Договор за банков ипотечен кредит № 423/0199/ 14688595/ 19.05.2012г., сключен между банката и М.В.. За да постанови този резултат, въззивният съд е приел, че искът по чл.134 ЗЗД е основателен и доказан, като неоснователни са възраженията на застрахователя, че не е настъпило застрахователното събитие- трайно намарлена работоспособност над 70%, както и че към смъртта на застрахованата на 08.12.2014г. индивидуалното застрахователно покритие е било прекратено, поради неплащане на повече от една месечна застрахователна вноски.

Няма спор, че в присъдените с решението на БАС суми не е включена сумата от 44 000лв., събрана от публичната продажба на имота на ищеца Щ.Щ., за която сума Щ.Щ. е оттеглил иска си по чл.134 от ЗЗД.

Не е спорно също така и е установено от данните по приетото изп.дело на ЧСИ И. Х., че кредиторът „Уникредит Булбанк“АД е цедирал взменето си по изпълнителния лист в полза на „Агенция за събиране на вземания“ЕАД, което дружество е конституирано като взыскател по изпълнението. Липсва спор и за това, че ответникът – застраховател доброволно е изплатил в полза на взыскателя сумите, които е осъден да заплати с влязлото в сила решение на БАС, при което с молба от 11.05.2023г. взыскателят „Агенция за събиране на вземания“ЕАД е поискал изпълнителното дело да бъде прекратено на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК (по писмено искане на взыскателя) и с постановление от 19.05.2023г. на ЧСИ изпълнителното дело е прекратено, като са вдигнати наложените възбрани и запори.

При тази фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск за неоснователно обогатяване по чл.59, ал.1 ЗЗД е неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

Според разпоредбата на чл.59, ал.1 ЗЗД, всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. Алинея 2 на нормата установява, че това право възниква, когато няма друг иск, с който обеднелият може да се защити.

Съгласно задължителните разяснения, дадени в т.9 от ППВС №1/1979г., искът по чл.59 ЗЗД е субсидиарен иск и когато законът е поставил на разположение на правоимащия точно определен иск, е недопустимо приложението на общия състав по [чл.59, ал. 1 от ЗЗД](#). Правото да се претендира равностойността на обедняването по реда и на основание [чл. 59,](#)

[ал.1 от 33Д](#) възниква в случаите, когато няма друг иск, чрез който обеднелият може да се защити срещу неоснователното обогатяване – [чл. 59, ал. 2 от 33Д](#), тоест когато няма друга възможност за правна защита при настъпилото неоснователно размястване на имуществени блага. Възможността на ищеца да осъществи правата си на друго основание – договорно, деликтно, чрез иск за защита на вещно право или друг иск, изключва възможността да бъде предявен субсидиарният иск по [чл.59, ал. 1 от 33Д](#). Друг иск по смисъла на [чл.59, ал.2 от 33Д](#) може да е предвиден в закона иск, уреждащ конкретна хипотеза на неоснователно размястване на имуществени блага, [чл. 55, ал. 1 от 33Д](#), [чл. 57, ал. 2 от 33Д](#), [чл. 61 от 33Д](#), [чл. 75, ал. 2 от 33Д](#), [чл. 72](#) и [чл. 74 от 3С](#) и други. Друг иск може да бъде и иск за реално изпълнение на съществуващо между страните договорно правоотношение, съответно иск за обезщетение за вреди от неизпълнението на договор или за неустойка, или друг уреден в закона иск, когато неоснователното размястване на блага е настъпило в резултат на неизпълнение на договорни задължения.

В съдебната практика е прието, че възможността да бъде предявен друг иск не води до недопустимост на претенцията по [чл. 59, ал.1 от 33Д](#). Преценката дали ищецът може да се ползва от реда за защита по [чл. 59 от 33Д](#) може да бъде извършена само с решението по съществото на спора, тъй като съдът следва да се произнесе по възникването и съществуването на заявеното материално право, съответно да прецени дали съществува друг ред за защита, а това налага да бъдат обсъдени събраните по делото доказателства. В този смисъл е [Решение № 148 от 28.02.2006г.](#) по т. д. № 703/2005 г. на ВКС, ТК, II т. о. и др. , които настоящият съд възприема. В случай, че въз основа на направената от него преценка на доводите на страните и събраните по делото доказателства съдът установи, че на разположение на ищеца е друг иск за защита на претендираното от него право, то тогава искът по [чл. 59, ал. 1 от 33Д](#) следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Такъв е именно разглежданият случай. По делото безспорно са установени фактите на сключения договор за кредит с наследодателката на ищеца, както и задължението на ответника-застраховател по сключения с наследодателката на ищеца в полза на банката-кредитор договор за застраховка „Кредитна протекция“, с предвидените застрахователни рискове – смърт в резултат на злополука или заболяване; трайно намалена или загубена работоспособност в резултат на злополука или заболяване над 70% и временна неработоспособност в резултат на злополука или заболяване над 90%, които рискове са настъпили по време на действието на застрахователния договор. Установен е и фактът, че като наследник на кредитополучателката, ищецът е извършил погасяване на сумата в размер на 44 000лв. в полза на банката-кредитор, чрез проведеното принудително изпълнение срещу собствения на ищеца имот.

При тези установени факти, за ищеца е възникнало правото да предяви срещу ответника-застраховател осъдителния иск по чл.242, ал.1 от КЗ (отм.). Съгласно посочената разпоредба, когато застраховка "Живот" или "Злополука" е била сключена в полза на кредитор за обезпечение на задължение на физическо лице, то има право на иск срещу застрахователя и когато не е било страна по застрахователния договор и е платило задължението при настъпило застрахователно събитие. Това право има и всяко трето лице, което на законно основание е платило задължението. Или разпоредбата на чл.242, ал.1 КЗ–отм. дава възможност, в случаите когато застраховка "Живот" или "Злополука" е била сключена в полза на кредитор за обезпечение на задължение на физическо лице, третото лице, което е платило задължението при настъпило застрахователно събитие, да има право на иск срещу застрахователя и когато това лице не е било страна по застрахователния договор, но е платило задължението. С обсъжданата разпоредба на чл.242, ал.1 КЗ-отм. е уреден специален случай на суброгация, тя разширява кръга на лицата, по отношение на които е допустима суброгацията, като установява правото на кредитополучателя или на всяко трето лице, което е платило на законно основание задължението, да встъпи в правата на кредитора, в случая на банката-кредитодател, срещу застрахователя по сключен договор за застраховка "Живот" за обезпечаване на задължение. В случая е безспорно установен фактът на изплащане от ищеца на сумата по кредита в размер на 44 000лв., събрана чрез принудителното изпълнение в полза на ползващото се по застраховката лице- банката и за ищеца е възникнало даденото от закона право на регрес по чл. 242, ал.1 КЗ (отм.). Именно поради правото, произтичащо от закона, ищецът като встъпил в правата на банката след

плащането, може да упражни тези свои права от свое име с уредения от чл.242 КЗ (отм.) самостоятелен иск. Този регресен иск е особен, самостоятелен иск, почиващ на закона, а не на застрахователния договор, макар да има връзка с този договор.

При това положение, обобщавайки гореизложеното, въз основа на направената преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, ЯОС намира, че в случая на разположение на ищеца е налице друг иск за защита на претендираното от него право, а именно искът по чл.242, ал.1 от КЗ-отм., поради което претенцията, заявена като такава за неоснователно обогатяване по реда на чл.59, ал.1 ЗЗД, се явява неоснователна и като такава, само на посоченото основание, следва да бъде отхвърлена, без да се обсъждат възраженията на ответника за погасяването на иска по давност.

Неоснователни са доводите на пълномощника на ищеца, наведени в писмената защита, че правното основание на настоящия предявен иск е чл.242 от КЗ и този иск е предвиден от законодателя за възстановяване на разместени имуществени отношения във връзка с чл.59 ЗЗД. Както съдът посочи, искът по чл.242, ал.1 КЗ-отм. е суброгационен иск, а не иск за неоснователно обогатяване. Правилно пълномощникът на ищеца сочи, че посочената от ищеца правната квалификация на иска не обвързва съда, който има задължението да квалифицира спорното право въз основа на заявените факти и обстоятелства и вида на търсената защита. В случая обаче ищецът многократно и с различни изразни средства е поддържал в исковата молба, че с плащането по принудителен път на сумата 44 000лв. чрез продажбата на имота му, той е извършил недължимо плащане на сумата и е обеднял, а ответникът-застраховател се е обогатил за негова сметка, тъй като е пренебрегнал задължението си по застрахователния договор да извърши плащане в полза на банката, че застрахователят е спестил сумата от 44 000лв. и същата сума е налична в патримониума му. При тези твърдения на ищеца в исковата молба и ясно заявения петитум, който е за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 44 000лв., с която се е обогатил за сметка на ищеца, съдът не може да даде квалификация на предявения главен иск, различна от тази по чл.59, ал.1 ЗЗД. До приключване на първото заседание по делото ищецът, вкл. чрез пълномощника си, не е предприел изменение на основанията на предявения иск по реда на чл.114, ал.1 ГПК и този пропуск на ищеца не може да се санира от съда с възобновяване на съдебното дирене и извършване на нов доклад по делото.

При отхвърляне на главния иск съдът следва да разгледа и да се произнесе по евентуалния иск за вреди по чл.49 ЗЗД:

ЯОС намира предявеният иск по чл.49 ЗЗД за допустим. В правната доктрина и в съдебната практика е дискуссионен въпросът за конкуренцията между договорната и деликтната отговорност в хипотезите, когато неизпълнението на договорно задължение същевременно представлява и непозволено увреждане. Решаващият състав на ЯОС споделя практиката на ВКС, според която наличието на договор между страните не изключва деликтната отговорност, ако вредата е настъпила не от неизпълнение на задължения по договора, а от факти и обстоятелства, осъществяващи фактическия състав на деликт - нарушаване на общото задължение да не се вреди другиму (В този смисъл е Решение № 188 от 15.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1122/2011 г., III г. о. и др). Или в случая, за уважаване на предявения иск за имуществени вреди на доказване от страна на ищеца подлежат елементите от фактическия състав на чл.49 ЗЗД. Отговорността по чл.49 ЗЗД на възложителя на работа е обективна, има обезпечително-гаранционна функция и е за чужди виновни противоправни действия. Фактическият състав, пораждащ тази отговорност включва: противоправно действие или бездействие от страна на лице, на което е възложено извършване на някаква работа и причиняване на вреда при или по повод изпълнението на възложената работа. Тази отговорност произтича не от вината на лицето, което е възложило работата, а от вината на лицето – изпълнител на възложената работа.

По делото ищецът не проведе доказване на посочените елементи от състава на отговорността по чл.49 ЗЗД. Не е установено възлагане на работа от страна на ответника на определено лице, не е установено и в какво се е изразило действието или бездействието на това лице, на което е възложена работа, като липсата само на тези два елемента от фактическия състав на отговорността по чл.49 ЗЗД е достатъчна за отхвърляне на иска.

Безспорно съществуващото между страните правоотношение е породено от

сключения с наследодателката на ищеца застрахователен договор, по който ответникът е допуснал неизпълнение на задължението по отношение на ползащото се от договора лице - банката- кредитор. Неизпълнението на договорно задължение обаче не може да ангажира отговорност за имуществени вреди от деликт. Не нарушава и общото правило да не се вреди другиму и продажбата на публична продан на имота на ищеца, както неправилно същият твърди в исковата молба.

По изложените съображения, евентуалният иск също следва да се отхвърли като неоснователен.

При този изход на делото, право на разноските има ответникът, на който на основание чл.78, ал.3 ГПК следва да се присъдят разноски за изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 7 664,40лв. (с начислен ДДС).

Водим от изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от **Щ. И. Щ.** от гр.*****, ул. "*****" №***, ЕГН *****, със съдебен адресат адв.Д. Д.: гр.*****, бул.***** №**, партер, против ЗК "Кардиф – Животозастраховане – Клон България" КЧТ, ЕИК 175190059, гр.София, р-н "Средец", ул. "Христо Белчев" №29, вх.А, ет.1-3, представляван от М. Е. К., **иск с правно основание чл.59, ал.1 ЗЗД** за заплащане на сумата от 44 000лв., с която сума ЗК "Кардиф – Животозастраховане – Клон България" КЧТ се е обогатил без основание за сметка на ищеца Щ. Щ..

ОТХВЪРЛЯ предявеният от **Щ. И. Щ.** от гр.*****, ул. "*****" №**, ЕГН *****, със съдебен адресат адв.Д. Д.: гр.*****, бул.***** №**, партер, против ЗК "Кардиф – Животозастраховане – Клон България" КЧТ, ЕИК 175190059, гр.София, р-н "Средец", ул. "Христо Белчев" №29, вх.А, ет.1-3, представляван от М. Е. К., **иск с правно основание чл.49 ЗЗД** за заплащане на сумата от 44 000лв., представляваща обезщетение за причинени на ищеца Щ. Щ. имуществени вреди.

ОСЪЖДА Щ. И. Щ. от гр.*****, ул. "*****" №**, ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗК "Кардиф – Животозастраховане – Клон България" КЧТ, ЕИК 175190059, гр.София, р-н "Средец", ул. "Христо Белчев" №29, вх.А, ет.1-3, представляван от М. Е. К., на основание чл.78, ал.3 ГПК направените по делото разноски пред първата инстанция в размер на сумата 7 664,40лв.

Решението е постановено при участието на третото лице – помагач „Уникредит Булбанк“ АД – гр.София.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд гр.Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Ямбол: _____